

A Prelátus 2012. áprilisi levele

A Nagyhét alkalmával a Prelátus az Oltáriszentség alapításáról elmélkedik. Szent Josemaría elsőáldozásának 100. évfordulója - április 23-án - arra indít, hogy nap mint nap egyre nagyobb áhítattal járuljunk a szentáldozáshoz.

2012.04.13.

Kedves gyermekeim! Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

A Nagyhét kezdetén írok Nektek. Krisztus dicsőséges jeruzsálemi bevonulásától – amelyet ma ünneplünk – húsvét reggeli feltámadásáig az Egyház a liturgiában – amelyhez mindannyian egyesülünk – újra átéli megváltásunk nagy misztériumait. Kezdjük ezért a hetet azzal, hogy hálát adunk Istennek azokért a csodákért, melyeket az emberekért végbevitt. Igyekezzünk fokozódó intenzitással elkísérni az Urat a szent három nap folyamán, közel lenni Hozzá e fájdalmas órák során, amikor odaadja önmagát értünk, hogy majd dicsőséges felmagasztalásában is részünk legyen.

Krisztus halálára gondolva– írja Szent Josemaría – ***egyben meghívást kapunk arra, hogy nagyon őszintén tekintsünk a mindennapi tevékenységeinkre és komolyan vegyük a hitünket, amelyet vallunk. Ezért a Nagyhét nem lehet***

pusztán egy zárójelbe tett szent időszak egy különben teljesen a földi érdekekre irányuló életben.

Arra kell szolgálnia, hogy elmerüljünk Isten mérhetetlen szeretetében, hogy azt szóban és tettben hirdethessük utána az embereknek.[1]

A nagyheti szertartásokon való aktív, tudatos és szeretettel teli részvétel a legjobb módja annak, hogy Jézus mellett legyünk gyötrelmének és szenvedésének hosszú pillanataiban.

A Nagyhét így nem lesz *puszta emlék, hiszen Krisztus misztériumáról elmélkedünk, amely a lelkünkben működik tovább.*[2]

Érezzük magunkat mély egységben az egész Egyházzal, amely a világ minden táján áhítattal és összeszedetten ünnepli ezen isteni misztériumokat. Imádkozzunk különösen azokért, akik a húsvéti vigílián részesülnek a keresztség

szentségében, és mindenkiért, hogy a Szentlélek kegyelme által indítva egyre közelebb kerüljünk Istenhez e napok során, és elhatározzuk, hogy teljes odaadással követjük Krisztust.

Hagyjuk a felszínes

megfontolásokat– buzdított

gyakran Szent Josemaría –,

figyeljünk a lényegre, arra, ami valóban fontos. Nézzétek: arra kell törekednünk, hogy a Mennybe jussunk. Máskülönben semmi nem éri meg. Ahhoz, hogy a Mennybe jussunk, hűségesen követnünk kell Krisztus tanítását. Ahhoz, hogy hűségesek legyünk, kitartóan kell küzdenünk az akadályok ellen, amelyek örök boldogságunk útjában állnak.[3]

Jézus a szent három nap kezdetén összegyűlt az apostolokkal a jeruzsálemi cönákulumban.

Desiderio desideravi hoc Pascha manducare vobiscum, antequam

*patiar;***[4]** vágyva vágytam rá, hogy

ezt a húsvéti vacsorát elköltsem veletek, mielőtt szenvedek. E szavakkal fejezi ki magát Szent Lukács, amikor az utolsó vacsorán történeteket meséli el. Minden egyes szóból kitűnik Krisztus Szívének végtelen szeretete az emberek iránt, annak élénk tudata, hogy elérkezett az *órája*, az emberi nem megváltásának oly régen várt pillanata. **Jézus nagyon vágyott rá, hogy elérkezzen az az óra** – fejt ki XVI. Benedek. – **Belsőleg sóvárgott e pillanat után, amikor is a kenyér és a bor színe alatt odaadja magát az övéinek. Várta azt a pillanatot, amely bizonyos módon a Messiás igazi menyegzőjének pillanata: átváltoztatja a föld terméseit és egyé válik az övéivel, hogy átalakítsa őket és így megkezdje a világ átalakítását. Jézus vágyában felismerhetjük Isten vágyát, szeretetét, várakozó szeretetét az emberek és az általa teremtet világ iránt. Olyan szeretet ez,**

**amely vár az egyesülés pillanatára,
amely magához akar vonzani
minden embert, így beteljesítve
azt, amit maga a teremtet világ is
vár. Isten fiainak
megnyilvánulását várja (vö. *Róm 8,*
19).[5]**

Hogyan kerülhetné el figyelmünket az Úr vágya arra, hogy e szeretete viszonzást nyerjen? Azonban akik körülvették, nem voltak tudatában a történetek természetfeletti mivoltának, amint azt jól jelzi, hogy éppen akkor támadt közöttük vita arról, hogy ki a nagyobb.[6] Noha kétségtelen, hogy megrendítették őket Jézus szavai és tettei – erre enged következtetni Szent János, amikor részletesen leírja az Úr búcsúbeszédét e családi összejövetel végén –, mégsem értették még meg teljes mértékben annak a jelentőségét, ami a szemük láttára ment végbe. E küldetés teljesítése a Szentlélekre várt, akinek Pünkösdkor

kellett eljönnie. Gyermekeim, mit mond nekünk Krisztus kínszenvedése? Mekkora áhítattal tekintünk a Keresztre?

Mi, XXI. századi keresztények, akik mögött már kétezer évnyi hit és eucharisztikus áhítat áll, akik a keresztséggel megkaptuk a Szentlelket, nem vagyunk ugyanolyan helyzetben, mint az első keresztények. Jól tudjuk, hogy az utolsó vacsorán Jézus Krisztus **elővételezte halálát és föltámadását, amikor abban az órában a kenyérben és a borban önmagát, a testét és a vérét adta tanítványainak mint az új mannát (vö. Jn 6,31–33). Amennyiben az antik világ arról álmodott, hogy az ember tulajdonképpen tápláléka – az, amiből emberként él – végső soron a *Logosz*, az örökkévaló értelem: ez a *Logosz* most valóban eledelünkké vált – mint szeretet.**

Az Eucharisztia egyesít bennünket Jézus önátadásának aktusával.[7]

Csodálattal és hálával kellene
eltelnünk annak láttán, ahogy Isten
leereszkedik hozzánk az
Oltáriszentségben. Gyakran mégsem
így reagálunk. Miért hiányzik
belőlünk a szeretet Krisztus szeretete
láttán? Miért közönyös a szívünk a
Mester Szívében égő lángok láttán?
**Jézus vágyik ránk, vár ránk. És mi?
Valóban vágyunk rá? Nem érezzük
magunkban a késztetést a Vele való
találkozásra? Vágyunk a
közelségére, a Vele való
egyesülésre, amelyet az
Oltáriszentségben ad nekünk?
Vagy inkább közömbösek,
szórakozottak vagyunk, és más
dolgok kötik le teljesen a
figyelmünket?[8]**

E kérdésekkel Krisztus földi
helytartója fordul a katolikusokhoz,
és olyan kérdésekről van szó,

amelyek személyes, elkötelezett választ várnak mindannyiunktól külön-külön. Kérjük őszintén a Szentlelket, hogy szítsa fel a lelkünk mélyén ezt a választ, és tegyen minket képessé arra, hogy nagylelkűen befogadjuk a kegyelmét úgy, hogy teljesen átadjuk magunkat az Úrnak: *a szeretetért szeretettel fizetve.*

Pontosan három hét múlva, április 23-án emlékezünk meg Szent Josemaría elsőáldozásának 100. évfordulójáról, amelynek arra kell ösztönöznie leányait és fiait az Opus Deiben, hogy nagyobb áhítattal vegyünk részt a szentmisén, különös tekintettel a szentáldozásra.

Lehetetlen felsorolni mindazt a tanácsot, amelyet az Atyánktól kaptunk, hogy nap mint nap egyre gyümölcsözőbben tudjuk magunkhoz venni az Urat. Akiknek abban a szerencsében volt részünk, hogy

közelről láttuk, ahogy a Szent Áldozat bemutatására készült, ahogy misézett, ahogy szentáldozáshoz járult és ahogy hálát adott utána, nem tudjuk megfelelő szavakkal kifejezni azt a szeretetet, amely e pillanatokban – látványos megnyilvánulások nélkül – eltöltötte. Ezért megelégszem azzal, hogy felvázolok néhány vonást, amelyek segítenek jobban elmélyülnünk szent Alapítónk Oltáriszentség iránti áhítatában és így jobban ápolni személyes kapcsolatunkat az Oltárszentségben jelenlévő Jézussal.

1963. április 23-án azt mondta nekünk: ***a mai nap nagy ünnep számomra.*** Azt javasolta, hogy segítsünk neki hálát adni Istennek a Menny jóságáért: ***mert el akart jönni, hogy a szívem urává váljon.*** ***[9]*** Nagyon hálás volt Szent X. Piusz pápának, aki a XX. század első éveiben új szabályokat bocsátott ki az első szentáldozásról, melyekben

rögzítette a gyermekek szentáldozásának minimális feltételeit.[10] Soha nem felejtette el, hogy tízéves korában vette először magához az Urat. ***Akkoriban – jegyezte meg – X. Piusz rendelkezései ellenére hallatlannak tűnt, hogy valaki ilyen fiatalon járuljon az első szentáldozáshoz. Ma gyakori az ennél is fiatalabbak elsőáldozása. Egy idős piarista, ájtatos, egyszerű és jó pap készített fel. Ő tanította meg nekem a lelki áldozás imádságát.[11]***

Ez az első találkozás az Oltáriszentségben jelenlévő Jézussal mély nyomot hagyott az életében. Minden évben időben elkezdett készülni e szeretett évfordulóra. Gyakran emlékezett vissza e pillanatokra hálával telten, csodálva Isten jóságát, aki ily közel akar lenni a teremtményeihez.

Azonban nemcsak idősebb korában viselkedett így, noha érthető, hogy az évek múlásával és a kapott kegyelmekről való sokszori elmélkedéssel egyre kifinomultabb módon adott hálát az Úrnak.

Többször is hallottunk tőle valamit, amely még mindig nagy benyomást tesz ránk, ha figyelembe vesszük, hogy e gondolatok egészen fiatal

korára nyúlnak vissza. ***Kiskoromtól fogva – mondta – tökéletesen értettem az Oltáriszentség miértjét: olyan érzés ez, amely mindannyiunkban él; örökre együtt akarunk maradni azzal, akit szeretünk. Így érez az anya a gyermeke iránt: majd' megeszlek – mondja neki. Majd' megeszlek: a saját énemmé akarlak tenni.[12]***

Egyedül Krisztus minden egyes ember iránti szeretete – amely felülmúlja minden apa és anya szeretetét gyermekeik iránt – emelkedik ki nagy erővel mint a

legfőbb módja annak, hogy az egymást szerető személyek végleges egysége iránti vágy beteljesüljön. ***Így szólt hozzánk az Úr is: vegyél, egyél meg! Ennél emberibb már nem is lehetne. Azonban nem mi tesszük emberivé az Úristent, amikor magunkhoz vesszük, hanem Ő tesz minket istenivé, felmagasztal, felemel. Jézus Krisztus megteszi azt, ami számunkra lehetetlen: természetfelettivé teszi az életünket, a cselekedeteinket, az áldozatainkat. Isténivé válunk. És még mennyi indokot sorolhatnék fel: ez az életem magyarázata.***[\[13\]](#)

Gyermekeim, készüljünk fel a lehető legjobban a szentáldozásra. Mindig kevés, amit teszünk, de ez a legkevésbé sem hagyhat keserű szájíz bennünk. Valóban nem vagyunk méltók rá, hogy a lelkünkbe és testünkbe befogadjuk az Urat, de Ő mondta, hogy nem az

egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek.[14]
Gyakori – ha lehetséges, napi – eljövételével mindannyiunkat méltóvá tesz a szeretetére. ***Ezért amikor a lélek kegyelmi állapotban van – és szerelmes az Úrba –, nem szabad azt gondolnia, hogy nincs kellőképpen felkészülve az áldozásra; hiszen miközben dolgozunk, új frontokat nyitva a világban a békéért és a jóért folytatott háborúban, csodálatosan felkészülünk a szentáldozásra.[15]***

Az év elején azt javasoltam Nektek, hogy ha úgy gondoljátok, imádkozzátok gyakran azt a fohászt, amelyet az Atyánk az Evangéliumból merített, Szent Tamás apostol ajkáról, és amelyet nap mint nap elismételt szívében a szentmisén: ***Dominus meus et Deus meus!,[16]*** én Uram, én Istenem! Ámulatba ejt bennünket a Krisztus szentségi

színek alatti valóságos jelenlétébe
vetett hit e csodálatos
megnyilvánulása, amely arra indít
minket, hogy jobban felkészüljünk a
szentáldozásra. Nagyon kell
szeretnünk az Urat, áhítatosnak kell
lennünk, és a lehető legjobban kell
bánnunk Vele az oltáron és a
tabernákulumban, szeretnünk kell
azok helyett is, akik nem szeretik, és
engesztelni azok helyett, akik
megbántják. ***Az Úristennek
szüksége van rá, hogy amikor
minden reggel magatokhoz
veszitek, ezt ismételjétek: Uram,
hiszem, hogy Te vagy itt, hiszem,
hogy valóban elrejtőztél a
szentségi színek alatt! Imádlak,
szeretlek! És amikor
meglátogatjátok a kápolnában,
ismételjétek el neki újból: Uram,
hiszem, hogy valóban jelen vagy!
Imádlak, szeretlek! Ez az Úr iránti
igazi szeretet. Így napról napra
jobban fogjuk szeretni. Később, a
nap folyamán szeressétek Őt***

***tovább, gondolatok arra és éljetek
aszerint, hogy „jól fogom befejezni
a dolgokat Jézus Krisztus iránti
szeretetből, aki a
tabernákulumból figyel ránk”.
Szeressétek nagyon az
Oltáriszentségben jelenlévő Jézust,
és tegyetek meg mindent azért,
hogy sokan szeressék: csak akkor
tudjátok erre megtanítani a többi
embert, ha Ti a lelketekben
hordjátok ezt az aggodalmat, mert
azt adjátok nekik, amit megéltek,
amitek van, amik vagytok.[17]***

Ugyanerre a napra esik az Atyánk
bérmálásának évfordulója. 1902-ben
bérmálták meg, mindössze néhány
hónapos korában, akkoriban ugyanis
gyakori volt Spanyolországban, hogy
a püspökök a plébániai lelkipásztori
látogatásaik során megbérmálták a
gyermekeket és a szentségben még
nem részesült felnőtteket egyaránt.
Ily módon a Szentlélek nagyon korán
elkezdett erőteljesebben működni az

Atyánk lelkében, felkészítve őt arra, hogy gyümölcsöző módon fogadja a későbbiekben kapott kegyelmeket.

Egy a legkülönfélébb emberekkel tartott összejövetel során valaki megkérdezte Szent Josemariától, hogy miben különbözik a Szentlélek jelenléte a kegyelmi állapotban lévő lélekben attól, amikor valaki a szentáldozásban magához veszi Krisztust. Az Atyánk azonnal így válaszolt neki, a lelke mélyéről fakadó szavakkal: **azonnal**

meglátod a különbséget, ha arra gondolsz, hogy az

Oltáriszentségben (...)

valóságosan jelen van a

Szentháromság Második Személye, aki értünk ember lett: Test, Vér, Lélek és Istenség. Így vesszük Őt magunkhoz, de a mi természetünk nagyon hamar elpusztítja a szentségi színeket, és ettől a pillanattól kezdve megszűnik az Oltáriszentségben jelenlévő Jézus

eucharisztikus jelenléte. Azonban Isten velünk marad, ha mi nem utasítjuk ki a lelkünkől halálos bűnnel. A kegyelem által a Szentlélek lakást vesz bennünk, és vele együtt a teljes Szentháromság, hiszen csak egy Isten van - egy Isten, három különböző Személyben. Ahol az egyik Személy cselekszik, ott jelen van a Szentháromság, egy Isten.[18]

Gyermekeim, a nap folyamán igyekezzünk nem elfelejtkezni Isten jelenlétéről bennünk, sőt egyre fokozhatjuk azt a hit és a szeretet különböző megnyilvánulásaival, lelki áldozásokkal és a Szűzanyához intézett fohászokkal, amelyek segítenek hálát adni Jézusnak, amiért szentségi színek alatt eljött a lelkünkbe, valamint segítenek készülni a másnapi szentáldozásra.

Imádkozzunk továbbra is a Pápáért, különösen 19-én, megválasztásának

hetedik évfordulóján, valamint 16-án, amikor betölti 85. életévét.

Ismételjük hittel a Preces érte mondott imádságát, amelyet az Alapítónk az Egyház liturgikus hagyatékából merített: *Dominus conservet eum, et vivificet eum, et beatum faciat eum in terra, et non tradat eum in animam inimicorum eius.*[19]

Egyben arra is kérlek benneteket, hogy imádkozzatok értem, különösen 20-án, prelátussá választásom és kinevezésem évfordulóján. Így megmaradunk *consummati in unum*[20], a szívek és szándékok egységében Szent Josemariával, aki mindannyiunkat megáld a Mennyből. Imádkozzatok továbbá kameruni utamért, amelyre Húsvét első hetében kerül sor.

Minden szeretetemmel megáldalak benneteket.

Atyátok,

+ Javier

Róma, 2012. április 1.

Copyright © Prælatúra Sanctæ Crucis
et Operis Dei

[1] SZENT JOSEMARÍA: *Es Cristo que
pasa (Találkozni Krisztussal)*, 97

[2] *Ugyanott*, 96

[3] *Ugyanott*, 76

[4] *Lk 22,15*

[5] XVI. BENEDEK: Szentbeszéd az
utolsó vacsora szentmiséjén, 2011.
április 21.

[6] *Vö. Lk 22,24*

[7] XVI. Benedek: *Deus caritas est*
kezdetű enciklika, 2005. december
25, 13.

[8] XVI. BENEDEK: Szentbeszéd az *utolsó vacsora* szentmiséjén, 2011. április 21.

[9] SZENT JOSEMARÍA: Feljegyzések egy családi összejövetelről, 1963. április 23.

[10] Vö. SZENT X. PIUSZ: *Quam singulari* kezdetű dekrétum, 1910. augusztus 8., I. norma

[11] SZENT JOSEMARÍA: Feljegyzések egy családi összejövetelről, 1966

[12] SZENT JOSEMARÍA: Feljegyzések egy elmélkedésről, 1960. április 14.

[13] *Ugyanott* [14] Vö. Mt 9,12

[15] SZENT JOSEMARÍA: Feljegyzések egy elmélkedésről, 1964. május 28.

[16] Jn 20,28

[17] SZENT JOSEMARÍA: Feljegyzések egy családi összejövetelről, 1970. április 4.

[18] SZENT JOSEMARÍA: Feljegyzések egy családi összejövételről, 1972.
április 13.

[19] Vö. *Zsolt* 40 (41),3

[20] *Jn* 17,23

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hu-hu/article/a-
prelatus-2012-aprilisi-levele/](https://dev.opusdei.org/hu-hu/article/aprelatus-2012-aprilisi-levele/)
(2025.08.10.)